

LBRIS

We know
books

MIRCEA SÂNTIMBREANU

SCHIȚE VESELE

Ilustrații: Sorin Obreja

REGIS

Povestea elefantului flămând	3
Cartofii	6
Un ambițios	10
Uriășul	14
O mare rușine	20
Imaginație creatoare	26
Dormitor în doi	28
Se caută o greșeală	31
Carnețelul secret	36
Sport, artă și istorie	38
„Voi ce aveți la Română?”	43
Zile de vacanță	46
Gajurile	53
Superlativul	57
Secretul	58
Și unul pentru pisic	61
Cât de scurtă e o zi de iarnă	65
Porumb copt	66
Un șmecher la lecție	70
Un băiat citit	72
Interviu în oglindă	74
Cap! spic!	77
O moară	79
Caise cu ceapă	81
Politețe și timiditate	85
Luna cadourilor	88
Flux și reflux	89
Propoziții simple	91
Confidențe	93
Mi se spune Fantomas	95
Post-scriptum	97
Fetița, robotul și... alții	98
Cum se prinde o muscă?	102
Negustorie	107
Revelion	110

POVESTEA ELEFANTULUI FLĂMÂND

„Hotărât lucru, o să mă mut chiar astă-seară, îmi ziceam, privind cu groază limbile pendulei, ce arătau ora când trebuia să-i povestesc ceva lui Răducu, băiatul gazdei mele, ca să adoarmă. N-o să mă mai așez nici la masă – chibzuiau eu – deși mi-e o foame de lup. O să-mi fac bagajele pe furis – în timp ce Răducu se pregătește de culcare – și când o să mă strige ca de obicei: „Nene Mircea, sunt gata, povestește-mi!”, eu am să fiu într-o birjă, în drum spre gară, sau poate chiar în tren.”

Judece oricine dacă n-aveam dreptate să-mi iau lumea-n cap!

Dimineța, ca să se dea jos din pat, trebuia să-i spun o poveste; la dejun, ca să-și mănânce oul fiert, alta; la prânz, numai pâină se răcea supă, trebuia să născocesc încă una. Și apoi, încă una, până mesteca friptura. Ca să adoarmă nițeluș după-masă, îmi storceam din nou creierii să mai scormonesc o istorioară, iar seara, la culcare... Nu, nici nu mai vreau să-mi amintesc! Mă mut... fie ce-o fi!

N-am apucat, așadar, să-mi strâng zorit lucrurile, trăgând cu coada ochiului peste perdea, în dormitorul unde Răducu tocmai își îmbrăca pijamaua.

„În două minute sunt în birjă – îmi spuneam bucuros – căutându-mi de zor pantofi”, când deodată am rămas înlemnit. Uitasem lucrul cel mai însemnat: pantofii mei erau sub patul lui Răducu. Să plec la drum desculț? Cu neputință! Ce neghiob! Va trebui, așadar, să-i mai spun o poveste? Fie! Dar ultima, o jur!

Plângând aproape, m-am apropiat de patul lui Răducu. Băiatul a zâmbit, și-a pus mâinile sub cap ca de obicei și a clipit din ochi, în semn că pot începe.

— Ei, ce poveste-mi spui?

Am privit, cu inima sfâșiată, la pantofii ce-mi arătau limba de sub pat și am început:

— A fost odată o căprioară...

— Pe asta o știi!

— Atunci, alta! A fost odată un șoricel mic, mic...

— Cu șoricelul mic, mic o știi.

Am oftat atât de adânc, încât dacă ar fi fost într-adevăr pe undeva, prin apropiere, nu o căprioară sau un șoricel mic, mic, ci chiar un rinocer, doi hipopotami și trei tigri bengalezi ar fi plâns și ei de mila mea. Și chiar un elefant ar fi vărsat, sunt sigur, o lacrimă măcar, o lacrimă de elefant.

Un e-le-fant! Extraordinar! Cu elefantul nu-i spuseseam parcă încă nicio poveste.

— A fost odată un elefant, am început cu inima cât un purice, și m-am oprit.

— Pe asta n-o știi...

De bucurie, am uitat într-o clipă de pantofi, de birjă, de tren. Numai de foame n-am uitat. Am continuat repede:

— Și elefantul era tare, tare flămând. Atât de flămând, încât a apucat cu trompa un scăunel și l-a înghițit dintr-o singură îmbucătură. Dar foamea tot nu i-a trecut...

— Și atunci?

— Și atunci a întins din nou trompa și a înghițit o masă de bucătărie cu mușama cu tot.

— Și s-a săturat?

— Aș!

— Și atunci?

— Și atunci a înghițit un dulap cu haine cu tot, care i-a plăcut foarte mult, deoarece pe fundul buzunarului de la vestă era lipită o caramă. Dar foamea tot nu i s-a potolit.

— Și atunci?

— Și atunci a înghițit... biblioteca stăpânului cu cărți cu tot.

— Și s-a săturat?

— Nițel, pentru că i s-a făcut din nou foame. S-a uitat atunci elefantul în jur și a zărit o pereche de foarfeci.

— Și le-a înghițit? Firește!

— Și atunci?

— Ei, și atunci... foarfecele, care erau ascuțite la un toci-lar specialist în ascuțirea bricelor, i-au despicat burta.

— Și atunci?

— Și atunci... bineînțeles că toate au ieșit din burta elefantului... pe rând: un scaun, o masă cu mușama cu tot, un dulap de haine, biblioteca cu cărți și, la urmă, foarfecele...

— Și atunci?

— Atunci elefantului i s-a făcut din nou foame năprasnică. A întins trompa și a înghițit dintr-o singură îmbucătură scăunelul. Dar tot flămând a rămas. S-a apropiat el de masă și cât ai zice crap!... a sărit și masa în burta elefantului.

— Și atunci s-a săturat?

— De unde! A mâncat și dulapul.

— Și biblioteca...

— Vezi bine! Dar până să-și răspundă elefantul la întrebarea dacă s-a săturat sau nu, i s-a făcut din nou foame. S-a uitat în jur, a ochit o pereche de foarfeci și...

— ...Le-a înghițit. Și atunci?

— Și atunci, de bună seamă, au ieșit din elefant și scăunelul, și masa cu mușama cu tot, și dulapul cu haine, și biblioteca cu cărți cu tot, iar la sfârșit și perechea de foarfeci.

— Și... mai departe?

— Mda... mai departe! Să vezi, elefantului i s-a făcut din nou foame. Dar o foame... știi, a întins el trompa și...

— ...a înghițit scăunelul.

— Da! Dar tot flămând a rămas. S-a apropiat atunci de masă și cât ai zice știucă!... a dat-o pe gât.

— Și atunci?

— A înghițit dulapul cu haine...

Peste un sfert de ceas, cu ochii lipiți de somn. Răducu mă întreba:

— Și atunci?

— Și atunci a ieșit din burta elefantului un scăunel, o masă, un dulap, biblioteca și foarfecele...

— Ura! De trei ori ura! dar de fiecare dată încet, foarte încet.

A adormit Răducu. Mă aplec și îmi scot pantofii de sub pat. Dar nu! M-am răzgândit. N-am terminat povestea cu elefantul flămând. Am s-o continui mâine-dimineață, ca să se dea jos din pat, și la dejun ca să-și mănânce oul fiert, și la

prânz în timp ce i se răcește supa, și după-amiază ca să se odihnească nițeluș și – bineînțeles – seara la culcare... Și poimâine, și răspoimâine... și răs-poi-poimâine... și răs-răs-poi-poimâine... Până în ziua când Răducu, cu lacrimi în ochi și cu pantofii în mână, o să vină și o să-mi zică:

— Mută-te de la noi! Te rog din inimă... Ți-am adus și birja. Te-așteaptă în stradă!

Dar eu o să-mi pun pantofii la loc sub patul lui, o să dau drumul birjei și o să-i răspund fericit:

— Nu, nu mă mai mut! N-am terminat încă povestea elefantului flământ. Va trebui să-ți povestesc – uite acum! – până se răcește supa, ce s-a mai întâmplat cu elefantul după ce-a înghițit și foarfecile care erau ascuțite la un specialist de ascuțit brice...

CARTOFII

Cum de-au nimerit tocmai ei doi la curățat cartofi, nu se puteau dumeri! Poate fiindcă lălăiau toată ziua prin tabără:

„O, cartofule de aur, aur, aur, aur,
Noi, pe tine te iubim-bim-bim!”

Ce-i drept, melodia era frumoasă, versurile nostime, iar cartofii prăjiți erau slăbiciunea amândurora. De aceea, când grupa de serviciu își împărțise sarcinile („Noi doi culegeam albastrele și nu-mă-uita pentru împodobirea meselor; voi doi faceți lună tacâmurile, voi trei desenați cartoanele cu „La revedere, tabără dragă!” etc.), nimeni nu se mirase când la bucătărie fuseseră trimiși Lică și Mișu.

— Voi doi curățați cartofii!

Numai că aici a început drama... de fapt câteva minute mai târziu, când s-au aflat în fața cratițelor pline vârf cu cartofi.

Îi priveau, se foiau pe scăunele, zâmbeau stingheriți, tușeau, și niciunul nu avea curajul să mărturisească adevărul: „Habar n-aveau cum se curăță cartofii!”

— Va să zică noi doi vom curăța cartofii ăștia! mormăi Lică, luând un cartof și privindu-l lung, parcă ar fi fost un meteorit.

— Mi-ai mai spus-o de cinci ori! bombăni Mișu, privindu-l furios.

— Și de ce nu te-apuci de treabă? îl întreabă celălalt.

— Dar tu de ce nu te apuci?

— Începe tu!

Mișu zvârli cartoful în cratiță și tăcu bosumflat. Se aflau în odăița din stânga bucătăriei, iar soarele trimitea un snop de raze exact pe creștetul cartofilor. Acum chiar că păreau de aur... De afară răzbăteau frânturi de cântece și chemări. Copiii se pregăteau pentru ultima excursie. Tabăra lua sfârșit...

Lică își privi prietenul. Stătea cu mâinile pe genunchi privind în gol, undeva, înspre centrul geometric al cratiței sau poate al unui cartof. Izbucni, aproape plângând:

— Și, la urma urmei, de ce nu începi?

Așteptă răspunsul și – pentru că nu venea – zise gâtuit:

— Să nu-mi spui că nu te pricepi!

— De ce? șopti Mișu aproape neuzit.

— Ar fi o nenorocire: nici eu nu mă pricep. De câte ori era pe acasă o treabă dintr-asta o trimiteam...

— Știi! Pe soră-ta.

— De unde știi?

— Așa făceam și eu.

Se lăsă din nou tăcere. Dinspre bucă-

tărie pătrundea până la ei hârșăitul marmitelor pe plită, se auzea șiroitul robinetelor. Cineva toca ceapă. Mișu lăcrima.

— Și acum?

— E acasă! Are și ea vacanță.

— Te întrebam de cartofi.

— Mda! Ei n-au vacanță. Să-i curățăm, ce să facem?

— Dar cum? Cum?

— Știu și eu? Așa cum se curăță orice! Își dădu el părerea.

Cu apă și săpun...

— Nu orice se curăță cu apă și săpun. Mama, de pildă, șterge geamurile cu gaz.

— Și mama, recunosc obidit Lică.

— Ei, vezi! Și totuși, cartofii nu miroseau niciodată a gaz.

— Dar nici a săpun.

— Atunci îi spălam numai cu apă. E clar, nu? Hai, pune mâna... Și așa am pierdut destul timp! zise Mișu, apucând cratița grea.

— Ce vrei?

— Să-i ducem la baie. E apă caldă, apă rece, cadă, duș...

O jumătate de oră spălaseră cu nădejde fiecare cartof... unul câte unul. Acum erau din nou în cratiță, frecăți cu peria de dușumea, dar cei doi nu erau mulțumiți.

— Au pete, nu vezi?

— Văd, dar petele nu ies!

— Nu...

— Și totuși, vorbi posomorât Mișu, cu ceva trebuie să iasă și ele. În farfurie, acasă, nu aveau niciodată petele astea.

Celălalt îl privea, mușcându-și pumnul.

— Parc-aud că o să ne strige de la bucătărie, iar cartofii-s necurățați...

— Dacă nu ies petele! sughiță Mișu.

— Lasă, lasă! Mă gândesc la ceva...

— Să întrebăm la bucătărie? Niciodată! Mai bine plec din tabără... acum!

— Nu, nu întrebăm, sigur că nu! vorbi speriat celălalt. Mă gândesc că și petele trebuie să iasă cu ceva. Doar sorămea sau mama nu-i duceau la curățătorie chimică. Nu

miroseau nici a neofalină, nici a... hidrosulfat de acid oxalic...

— Ce-i ăla?

— Nu știi! Dar cu de-ăsta mi-au curățat acolo trenciul când m-am așezat pe farfuria cu sardele... Poftim, cu peria frecăm de-o jumătate de oră și nu iese o pată...

Lică își privea degetele roșii.

— Eu cred că tot prin frecare ies! Numai că trebuie frecăți cu altceva!

Mișu parcă nu-l auzea. Își mușca buzele și râcăia în neștire, cu ciudă, un cartof lunguiet.

— Extraordinar! explodă deodată Lică. Asta e! Uite, frec cu unghia și iese pata... Freacă și tu cu... cu unghia mare... Râcăie!

Frecau de câteva minute, minunându-se:

— Tii, ce simplu!

Apoi, deodată, Mișu se opri:

— Nu prea! Mă doare degetul. Ah, de-aș avea un degetar...

— Degetar? Nu degetar, Mișule! O lamă, un briceag, ceva...

— Am eu o ascuțitoare...

— Și ce? Încape un cartof în ea? Nu, mă, ziceam să curățăm cu un briceag!

— Da? Lică vorbi cu îndoială. Dacă-i așa, uite... pe fundul cratiței mele un cuțit. Ce zici, merge?

— Știu eu!? N-o fi prea... brutal?

Mișu luă cuțitul. Întâi cu teamă, pipăindu-i tăișul, apoi cu mai mult curaj.

— Merge! Dar știi... formidabil! Lică, dar asta-i o mare descoperire! Ia te uită ce simplu e totul! Și când te gândești că gospodinele îi curăță cu hidrosulfat de nu știi ce... Îți dai tu seama ce economie e cu cuțitul? Ca să vezi ce descoperire, nu crezi?

— Mda! Uite, am făcut și eu o descoperire asemănătoare pe fundul cratiței mele. Uite! și îi arată un cuțit asemănător.

— Știi, era de la început acolo! Se vede că l-au pus cei de la bucătărie. Pentru curățat cartofii...

— Și atunci?

— Eu zic să păstrăm secretul!

Izbucniră în râs. Din depărtare se auzeau frânturi de cântece.

Acum fiecare masă era împodobită cu câte un buchet de albăstrele, nu-mă-uita sau viorele, cristalele erau lună, pe mese bilețele colorate spuneau voios și discret ceea ce fiecare urma să spună tare, dar cu o lacrimă în glas, peste câteva ceasuri: „La revedere, tabără dragă!”

Mirosul de cartofi prăjiți umplea sala de mese. Copiii scandau în cor:

„Foaie verde, frunze mici,

Bravo grupei de servici...”

Lică și cu Mișu purtau printre mese tăvile cu cartofii aurii, și - din când în când - încrucișându-se, se pomeneau râzând, dar duceau repede degetul la buze:

— Secret!

UN AMBIȚIOS

Ați mai cunoscut vreun băiat care, în loc să-și mănânce supa de găină, și friptura, și plăcinta cu nuci, să prefere niște biete legume? Nu, nu din cei puși la regim. Sandu Bundache e sănătos tun. Dar poate nu-i e foame? Aș! Vă rog să mă credeți pe cuvânt: i se învârte casa în fața ochilor de foame. Atunci? N-o să ghiciți niciodată! Să vă spun eu: Sandu Bundache e ambițios. Asta e! Atât de ambițios, încât e în stare să nu mănânce nimic trei zile în șir, iar a patra doar niște foi de ceapă. Așa... din pură ambiție. Sandu nu admite să fie certat pe nedrept. Se pare însă că mama neglijează această nobilă trăsătură a fiului său și... îl ceartă mereu. Pentru toate nimicurile. Judecați și voi.

Acum câteva zile gerul s-a înăsprit. Sandu a umplut galoșii bunicii, așa cam cât un deget de apă, și i-a lăsat afară, în curte. A doua zi, bunica a încercat să-i încălze. A început cu stângul. Nu intra deloc. Nici dreptul.

— Of, doamne! Iar mi s-au umflat picioarele, se necăjea bunica.

Sandu râdea cu lacrimi. Spuneți și voi, nu era de râs? Dar mama l-a certat. Bineînțeles, Sandu s-a supărat. N-a mai mâncat toată ziua. De fapt, n-a mâncat la masă, căci bunica îl iubește: nu-l lasă dânsa niciodată flămând. De altfel, Sandu o „pedepsește” numai pe mama. De la bunică mănâncă, dar pe furiș, ca mama să nu știe, să-l creadă flămând, să sufere, să-și ceară iertare de la el și... să nu-l mai certe. Dar deocamdată mama nu numai că nu-și cere iertare, dar îl și ceartă fără încetare.

Noroc de bunica. Cum îl vede bosumflat la masă, în fața farfuriilor aburinde, înțelege totul: „Săracul băiat, ce sensibil e!” Și îndată după masă începe să-i care toate bunătățile pe care „ambitiosul” le înfulecă pe nerăsuflăte. Apoi Sandu uita curând supărarea și începea să mănânce la masă până când... mama îl certa din nou.

Și pentru ce? Pentru alt fleac. Lega, să zicem, cozile celor doi pisoi bine de tot, cu un cauciuc. Aceștia începeau să miorlăie, să se zgârie, să sară pe pereți... Firește, Sandu se supăra, iar seara... nu mai mânca. Și nici a doua zi dimineața, în afară de... cele trei plăcinte, cinci chifteluțe și patru cornuri cu unt, pe care i le aducea bunica. Nici la prânz nu se atingea de mâncare. În afară de două șnițele, o pulpă de pui și vreo trei felii de cozonac, apărute pe măsuța sa, din grija bunicii. Spre seară, uita totul. Și probabil că ar fi mâncat la masă, dacă mama nu l-ar fi certat din nou. Și pentru ce?! Pentru alt fleac. Punea, să zicem, sub scaunul bunicii, niște coji de nucă.

— Vai de mine, s-a rupt scaunul! țipa bunica.

Sandu se prăpădea de râs. Firește, mama l-a certat din nou, și din nou ambitiosul n-a mai mâncat... decât ceea ce i-a adus bunica: niște ardei umpluți, vreo opt clătite și trei cârnați prăjiți. La masă, se înțelege, a stat bosumflat și aproape plângând. Îi era milă de el însuși. Mama îl privea aspru, cu coada ochiului, în timp ce bunica lăcrima. Apoi, ca de obicei, a „iertat-o” pe mama și a început să mănânce

iarăși la masă. Dar chiar la masă mama l-a certat din nou. Asta era prea de tot. După ce își calcă pe inimă și primește să mănânce, să fie certat chiar la masă?! Și de ce? Pentru că a luat un doi la Română? Binee! Supa a rămas neatinsă.

— Nu mănânci? l-a întrebat mama.

— Nu mi-e foame!

Dar mama nu părea dispusă să se înduioșeze. L-a dăscălit toată seara și pe deasupra a hotărât că nu mai are ce căuta la patinaj, decât cu lecțiile învățate și temele scrise. Bunica avea obligația să-l controleze.

A doua zi, Sandu a frunzărit câteva cărți, a deschis un caiet și a început să-l mângălească cu un creion. După ce a desenat vreo patru perechi de patine, s-a sculat de la masă.

— Gata, am învățat.

— Arată-mi temele!

— A! Temele? Nu avem multe. Le scriu pe urmă. Bunico, bunicuțo dragă, lasă-mă la patinaj. În cinci minute le fac... pe urmă.

— Nu se poate, mai întâi temele!

— Bunicuțo dragă, uite: numai o jumătate de oră... un sfert... cinci minute.

— Mai întâi temele!

Sandu a început să caute patinele din ochi. Nu erau la locul lor. A ingenuncheat și a început să cotrobăie pe sub pat, în dulap, pe sub divan, pretutindeni.

— Bunico, spune-mi unde sunt patinele?

Bunica rămânea neclintită:

— Temele!

Sandu s-a posomorât. Stătea cu capul în mâna stângă, iar cu cealaltă desena furios patine: o foaie, două, trei, pline cu patine. Apoi deodată s-a luminat. A intrat fuga în cămară și a prins să țipe:

— Bunico, bunico, repede! S-a spart butoiul cu varză.

Bunica a intrat speriată în cămară:

— Care, unde?

Dar Sandu - o țuști! - o și zbughise pe lângă dânsa. A răsucit cheia pe dinafară și a început să râdă:

— Ha, ha! te-am păcălit.

— Sandule, dă-mi drumul, Sănducule, Săndel, deschide-mi!

— Unde-s patinele? Spune-mi unde-s patinele, și-ți dau drumul.

— Doamne, dar fă-ți temele! Ce-o să zică mama?

— Unde-s patinele? Acum vreau să patinez. Spune-mi unde sunt?

După vreo cinci minute, bunica a cedat:

— Caută-le sub tigaia din cuptor!

Într-o clipă, Sandu le-a găsit. A deschis cămara și a șters-o. S-a întors de-abia seara. La masă, mama l-a certat. Sandu s-a ridicat furios de la masă:

— Nu mai mănânc!

Seara, în pat, a așteptat ca de obicei să vină bunica cu mâncare. Îl rodea o foame... Trei ore patinase. Bunica însă n-a mai venit. N-a mâncat nici la micul-dejun. A plecat de-a dreptul la școală. Era sigur că bunica i-a pus în ghiozdan măcar o chiflă cu unt, dar ghiozdanul era gol.

„Bineee! Va lupta și împotriva bunicăi.” Nu s-a atins de mâncare nici la prânz. Nu era ușor. Amețea de foame, iar friptura era rumenă și aburindă. A lăsat-o să se sleiască în farfurie. După-masă, pe la patru, a găsit în bucătărie niște coji de ceapă. Le-a înghițit pe furie. Nici seara n-a mâncat. Dar nu mai putea de foame. Îi venea să mănânce penele din pernă. S-a sculat și a pătruns în vârful picioarelor în bucătărie. A găsit într-o plasă două cepe și le-a mâncat goale, din trei înghițituri.

De dimineață a mai mâncat o ceapă pe furie și a plecat la școală. La prânz se clătina de-a binelea. Stătea însă bosumflat pe divan. La început s-a servit supa. Nu, nu va mânca nimic, nimic. Apoi a venit friptura. Lui Sandu i s-a urcat un nod în gât, îi tremurau picioarele de foame, dar nu s-a lăsat. Nu, nu... Mai bine va muri. Apoi mama a adus cel de-al treilea fel.

L-a întrebat în treacăt:

— Mănânci tocană?